

„November 1918 zal niet weer keren”

Hoe vele malen heeft Hitler in zijn redevoeringen deze ene zin herhaald: November 1918 zal niet weerkeren! Hij is er bang voor, dachten velen van ons, hij is er terecht bevreesd voor. Zij, die zo dachten werden teleurgesteld; want de revolutie die zij verwacht hadden, bleef uit. Duitsland heeft de oorlog tot het bittere einde gevoerd. In de straten van alle grote steden is gevochten. Hoe wanhopig de strijd voor iedereen zijn moest, hoe het ook op het laatst voor iedereen duidelijk moest zijn dat de oorlog voor Duitsland verloren was, toch werd door gevochten. Was het „Duitse volk“ dan zo fanatiek? Was 't zo met de militaristische ideologie vergroeid, dat het liever de „heldendood“ stierf, dan te capituleren?

Na de oorlog hebben we brieven van Duitse kameraden o.a. uit Berlijn gekregen. In deze brieven vertelden ze ons, hoe het er in werkelijkheid toegegaan was. „De lijen van hen die niet meer vechten wilden, bungelden aan de lantaarnpalen; zij waren opgehangen door S.S.-ers". Deze ene zin is kenmerkend, niet alleen voor de situatie in het voorjaar van 1945, maar voor de gehele Hitler-periode. We weten het, de weg naar de macht van het fascisme is gegaan over lijen. Ze hebben radicaal huisgehouden, niet alleen onder de revolutionairen en pacifisten, maar ze hebben ieder uit de weg geruimd, van wie ze ook maar een vermoeden hadden, tegen het regime te zijn. Door middel van een sterk geconcentreerde staatsmacht, en die alleen is in staat zo'n sterke terreur uit te oefenen, hebben ze de bevolking iedere mogelijkheid tot een revolutie ontnomen. Alleen een staat is bij machte zo op het leven en denken van de mensen beslag te leggen, dat men het uitspreken van eigen mening met het leven moet betalen.

Dat wil niet zeggen, dat de gedachte aan een revolutie niet leefde onder grote groepen van de bevolking. Maar hoe moest die revolutie tot stand worden? Een revolutie in de moderne tijd betekent niet slechts een opstand van wanhopigen, maar er gaat onmiddellijk een overnemen van de politieke macht, een overnemen van de productie mee gepaard. Hoe was dit te verwezenlijken tijdens de oorlog, als de grote industrie-steden en met name de arbeiderswijken bijna zonder onderbreking gebombardeerd werden en ieder leefde in de voortdurende zorg om het behoud van het naakte leven? In de vorige wereldoorlog was nog een verbroedering mogelijk met de vijandelijke leiders. De verbroedering in de loopgraven. Het bekende systeem van overlopen. Maar kon men zich verbroederen met bommenwerpers?

Hoe was de vorming van een klassenmacht, als eerste voorwaarde tot 'n revolutie mogelijk, als die groepen die poogden iets in die richting te ondernemen, telkens en telkens weer van hun beste kameraden beroofd werden, letterlijk mens voor mens afbrokelden?

In wezen hebben de fascistten konsekwent doorgezet, wat de Ebert en Noske-regering begonnen was, toen zij de vrijkorps de vrije hand lieten bij de moord op Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg. In werkelijkheid is gestreden van 1918-1933, deze periode is geweest een voortdurende klassestrijd. Direct in 1918 stonden a tegenover elkaar die Duitse arbeiders, die alle macht in handen van de arbeidersraden wilden leggen en die van geen compromis met de bourgeoisie wilden weten, en al die anderen die feitelijk de sociaal-democratie volgden en in de beheersing van het staatsapparaat door de partij, het socialisme meenden te kunnen bereiken. Dat betekende dus in werkelijkheid, dat de laatste het kapitalisme niet in zijn grondvesten wilden aantasten, doch er mee wilden samenwerken. Dit is een strijd om de macht geworden, waarbij de sociaal-democraten, die terecht in de arbeidersraden zichzelf bedreigd zagen, met alle middelen deze radenmacht trachtten terug te dringen. In deze periode hebben de arbeiders herhaaldelijk gepoogd in de bedrijfsraden hun macht door te zetten, maar zij moesten wijken voor de machtiger vijand. Alle grote partijen, zowel de S.D.P., U.S.P. als later de K.P.D. hebben ertoe medegewerkt om de arbeiders in te schakelen in de opbouwpolitiek van het kapitaal.

De Duitse bourgeoisie had natuurlijk door de oorlog enorme verliezen geleden, enorme schulden gemaakt degenen, die uiteindelijk de schulden moesten betalen, de rente moesten opbrengen voor de buitenlandse leningen, kortom het Duitse kapitaal weer op de been helpen, waren de arbeiders. Zij moesten sober leven en hard werken, en partijen en vakbonden werden ingeschakeld om hun invloed aan te wenden teneinde de arbeiders de gedachten gang bij te brengen, dat zij ook gebaat waren bij een opbouw van het kapitalistische bedrijfsleven.

Zo werd de Duitse bevolking uitgebuit en uitgeplunderd door het eigen en internationale kapitaal. De ellende onder de massas was zeer groot en de sociaal-democratische en communistische partij wisten niets anders te doen, dan deze massas ideologisch, niet alleen in te schakelen in de kapitalistische opbouwpolitiek, maar hen ook voor te bereiden op de komende nieuwe oorlog, die de Duitse bourgeoisie genoodzaakt was te voeren om zich uit de klauwen van de buitenlandse schuldeisers te redden. Ook zij beriepen zich op het Verdrag van Versailles, als oorzaak van alle ellende.

Ook zij waren van mening, dat Duitsland verdedigd moest worden tegen de imperialistische overweldigers.

De toenemende ellende onder de arbeiders noopte hen telkens opnieuw tot klassestrijd, en zij vonden toen reeds de vakbeweging en partijen tegenover zich. De Duitse arbeiders hebben in een lange, ongelijke strijd een nederlaag geleden. Een nederlaag, die haar beslag heeft gekregen

door de overwinning der geallieerden. Wat er nog aan revolutionnair elan, wat er nog aan revolutionnair bewustzijn en aan hooftleefde in de Duitse arbeidersklasse, is nu door de bezetting de kop ingedrukt. En wij moeten goed begrijpen, dat wij aan de vervolmaking van deze nederlaag meewerken, indien wij onverschillig blijven voor het grote noodlot, dat zich op het ogenblik aan de pers heeft de mond steeds vol over de pers heeft de mond steeds vol over de „Duitse schuld.“ Staat het voor de internationale arbeidersklasse niet eigenlijk precies omgekeerd als men van schuld wil spreken?

De Duitse revolutie heeft zich in 1918 niet kunnen doorzetten door de zwakte en het gebrek aan inzicht van de Duitse arbeidersklasse. Moeten we hun dit als schuld aanrekenen? Waren de andere arbeiders in Europa dan zo veel verder? Het Duitse proletariaat stond en staat in haar wanhoopige strijd alleen.

De arbeidersklasse in Europa en ook in de overige wereld besett nog steeds haar lots-verbondenheid niet ten volle. De internationale bourgeoisie laat bewust miljoenen mensen in een modern kapitalistisch land verpauperen en de hongerdood ster-ven.

Om ieder gevoel van solidariteit met het Duitse proletariaat al in de kiem te smoren gaat zij voort met haar haatpropaganda en doet zij het voorkomen of de Duitse arbeiders „schuld" hebben aan hun eigen ellende. Schuldig is alleen het internationale kapitaal, het Duitse inbegrip, met haar handlangers de arbeiderspartijen en vakbeweging.

De Duitse arbeiders hadden met hun revolutie in 1918 gepoogd een eigen klasse-macht te ontwikkelen. Zij zijn daarin niet geslaagd. Uit dit len moest de hele latere ontwikkeling volgen.

Aan ons de taak om de poging van het Duitse proletariaat voort te zetten en vol te houden, ondanks alles. Dat is de enige weg tot redding van het Duitse proletariaat, de enige weg voor ons allen.

WAT ONS OPVIEL

De arbeiders in de Zuid-Afrikaanse kolon- en goud- en diamantmijnen zijn een wilde staking begonnen. In dertien mijnen staakt een gedeelte van het personeel; in acht mijnen ligt het werk geheel stil.

Nat. Rott. Crt. 28 Jan. '47.

Vervolg van pag 7

„Steinmetz" is aangenomen?"
„Betaal me met liefde," gromde de schurk hartstoechtelijk, terwijl hij de maagd aan zijn hart prangde.
Merona worstelde met al haar krachten, om los te komen. (Haar wrede belager leek in niets op een Canadese soldaat).
Haar jupon, kwaliteit 1946, scheurde en liet haar edele vormen ten halve onbedekt.
Ontzet gilde de belagee onschuld.....

Wordt vervolgd.

Am onze letters.

Wij komen onze verontschuldiging aanbieden, dat onze krant verleden week niet is verschenen. Het waren moeilijkheden met de drukkerij, die dit teweeg hebben gebracht en wij zijn niet bij machte geweest, deze op te lossen. Het gebeurt wel meer, dat bladen, die door arbeiders worden uitgegeven en dan ook een standpunt innemen, zoals "Spartacus" in moeilijkheden met drukkerijen en dergelijken raken. Het kleine troepje kameraden, die er mee te doen hebben, worstelt er mee en meestal slagen zij er in, alles weer in orde te brengen. Dan merkt de lezer niets. Lukt het niet en verschijnt de krant een keer niet, dan is het de gewoonte, er luchtig overheen te graten, om vooral niet de eigen onmacht naar buiten te laten zien. Zo hadden wij ook met bovenstaand bericht kunnen volstaan. Wij hebben besloten, dat niet te doen. We zullen open en eerlijk over onze moeilijkheden schrijven.

De drukker van onze krant werkt al anderhalf jaar voor ons. In al die tijd hebben we de gelden voor de drukkosten wekelijks kunnen opbrengen, al is het dan ook wel een moeilijke gegaan. Moeilijk, omdat het binnakomen der abonnementsgelden soms wel een strijd was. Sinds weken achter verkoren wij in een dwangpositie. Bij deelde de druk in níl, ook het boekwerk "De Arbeidersraden" ook gedrukt. De drukker mist nu van ons wekelijks een hoog bedrag als afbetaling op de drukkosten van dat werk. Blijven wij en gebreke te betalen, dan weigert hij onze krant te drukken. Wij hebben weken lang onder deze druk gewerkt, maar zijn op dit ogenblik niet in staat aan onze verplichtingen te voldoen. De verkoop van het boek houdt geen gelijke tred met het tempo van de geëiste betalingen. Twee weken achter elkaar heeft de drukker zijn bedreiging uitgesproken en het drukken van de krant gestaakt.

uitgevoerd en het armen van de krant gestaakt. Aangezien de drukkers onderling afgesproken hebben een periodieken van elkaar over te nemen, tensij met toestemming van de betreffende drukker, kan de krant ook niet bij een andere drukkerij gedrukt worden. Zou de huidige drukker schuldig van ons af willen, dan zou hij een verklaring afgeven, waarmee wij direct bij een andere drukkerij terecht kunnen, omdat wij kunnen aantonen, aan onze financiële verplichtingen voor de krant te hebben voldaan. Nu hij deze verklaring niet afgeeft en noch zelf de krant

niet drukt, gaat het er op lijken, dat hij andere bedoelingen heeft. Wil hij ons op eigen initiatief of, op wie weet wiens aandrang doodrukken? Het moet van de uitspraak van een perscommissie afhangen, welke wending de zaak zal nemen. Veel van deze misers had kunnen worden voorkomen, als er van onze kant door onze sympathieerden en leden beter met ons materiaal werd gewerkt. We denken hier bijv. aan de jongens van het werk "De Arbeidersraden en aan onze brochure "Van Salvemantschap tot Arbeidersmacht" en andere. Het geld, dat wij daarin gestoken hebben, is er nog niet uit om dat moet, willen wij met onze propaganda kunnen doorgaan niet alleen, maar ook krijgen we ze geld binnen, waarmee we dan de drukker kunnen betalen.

Te komen er echter niet, door alleen bovengenoemde uiteenzettingen naar voren te brengen, wij moeten ook de diepere oorzaken van deze verschijnselen opsporen, want het is een feit, dat niet alleen wij, maar ook andere periodieken moeilijkheden van die aard ondervinden.

direct aan de oorkreeg van de belangstelling voor ons blad en wel voor andere bladen van politieke monistengroepen der linkerszijde veel groter. Iedereen had nieuwe hoop gekregen en grote verwachtingen van de toekomst. Langzamerhand zijn vele verwachtingen misgedaafd en een algemeene neuraallichtigheid heeft zich van velen meester gemaakt. De geest van "het geeft toch niets" overheerst het denken van menigman. Een groot gedeelte van onze lezers is daar ook niet vrij van en kan zich aan de verlamende invloed van deze geest niet onttrekken. Zo vechten we uiteindelijk tegen deze geest van onmacht, die een noodsaakelijk gevolg is van de zich gestaadig uitbreidende invloed van de bureaucratie van keizerial en officiële arbeidersorganisatie's.

Ratio van kapitaal en officiële arbeidersorganisatie's.
 3. moeilijkheden bij het verschijnen van onze krant kunnen alleen gaten worden in
 verband met deze algemene toestand. We danken er geen ogenblik aan, de strijd op te
 geven om, toegevende aan het gevoel van onmacht op het bijltje bij naar te leggen.
 4. Het is al te duidelijk, zien wij, hoe deze almachtige wereld van het georganiseerde
 kapitalisme de doodskiem in zich draagt, hoe deze ordening haar eigen ondergang tegen
 het gaat.

de kapitalistische klasse maakt zich op, om door een steeds straffer wordende organische nog meer macht te ontwikkelen, wat onherroepelijk een grotere verslaving met zich meebrengt. We zien, hoe de arbeidersklasse in een dwanghuis gestopt wordt. Op h

"No

Hoe vele
voeringe
ber 1918
voor, da
recht be
werden t
zij verwa
Duitslan
einde ge
steden i
strijd vo
op het la
zijn dat
was, toc
„Duitse
met de
dat het
te capit

Na de o
se kame
deze bri
in werke
van her
bungelde
opgehan
is kenne
in het v
gehele l
weg naa
gaan ov
gehoute
naren e
uit de w
een ver
te zijn.
centree
staat ze
hebben
heid tot
een staa
denken
dat men
met het

Dat wil
een rev
pen van
„Acht
in de r
een opst
omidd
tiek m
ductie
wezenli
industri
wijken
bardecr
voortdu
naakte
was no
de vijan
de loof
overlop
ren met
Hoe wa
als eers
gelijk.
die
telkens
roofd
afbrok

8

2.

Op het gehele leven van de arbeider wordt beslag gelegd, niet alleen in het bedrijf, maar ook daar buiten, doordat hem voorgeschreven wordt, wat hij mag verbruiken, waar hij mag wonen, hoe zich te kleden en zijn oude organisatie's worden ingeschaald in het kapitalistisch staatsapparaat en worden w erkruigen in handen van de ondernemers. Wie geen plaats meer kan vinden in het productieproces, zoals met miljoenen in Midden-Europa het geval is, wordt elke levensmogelijkheid ontnomen. Die kan kreperen. De kapitalistische klasse neemt de straffe organisatie van het gehele maatschappelijke leven ter hand, om uit de arbeidersklasse zoveel mogelijk winst te persen en haar op een levensstandaard te brengen, waarbij ze net in het leven kan blijven, maar meer ook niet. Hoe meer macht de kapitalisten kunnen ontwikkelen, hoe meer het leven van de grote massa wordt fijn geknepen. Dat, wat we allemaal zien, is slechts één zijde van de werkelijkheid.

Werkelijkheid is ook, dat de arbeiders toch telkens weer in verzet komen en dat zich daarbij nieuwe perspectieven openen.

Werkelijkheid is ook, dat het besef, dat de wederopbouw een herstel van de kapitalistische macht betekent, in steeds bredere lagen begint door te dringen. En dat dit besef de mensen doet inzien, dat een kapitalistische productiewijze slechts tot de vernietiging van de mensheid leidt.

Werkelijkheid is verder, dat degenen, die in dit tijdperk sleutelposities van het kapitalistisch bolwerk innemen, n.l. de stoomgeleerden, gaan inzien, dat deze wereld met rouzenschreden naar haar ondergang smelt en dat ook zij naar nieuwe wegen zoeken, om dit tegen te houden.

Werkelijkheid is tenslotte, dat juist, doordat steeds bredere lagen van de mensen meegedeeld worden in de misère, daardoor steeds grotere delen van de bevolkingen van alle landen in hun verwachtingen, die zij nog keesterden van regeringen en partijen teleurgesteld worden.

En er allerwege een zoeken en tasten is naar nieuwe vormen van strijd en uiteindelijk, zij het nog niet direct zichtbaar, ook naar nieuwe vormen van samenleving.

In deze werkelijkheid staat "Spartacus" en ziet haar taak, om deze groeiende inzichten en groeiende strijdwill te steunen en te stimuleren, om te trachten, de perspectieven te verwijderen, de inzichten zoveel in de maatschappij van heden als in die van de toekomst te verdiepen. Wij zijn er van overtuigd, dat "Spartacus" hierin zij het helaas nog maar op zeer bescheiden wijze, in een dringende behoefte voorziet, en dat het van het grootste belang is, dat zij in die behoefte blijft voorzien en waar het maar even mogelijk is, haar arbeid uitbreidt.

Daarom moeten we met man en macht de moeilijkheden trachten het hoofd te bieden.

Wij, leden van "Spartacus" moeten daarvoor onze hele persoonlijk inzetten en bezield met taale wil door zetten. Maar dat is niet genoeg. Ook onze lezers en sympathisanten moeten, doordat zij evenals wij overtuigd zijn van de noodzaak van het voortbestaan van "Spartacus" alles doen wat in hun vermogen ligt, om ons te helpen. Zij moeten een abonnement anders opvatten, dan een op burgerlijke periodieken, waar een redactie van betaalde vakmensen iedere week de krant vult, die men dan na ontvangst al of niet leest en welks inhoud voor het grootste deel zo weer vergeten is. Neen, wij verwachten van het grootste deel van onze lezers, dat zij zich met onze krant verbonden voelen, dat zij evenals wij, de dringende noodzaak van het bestaan van "Spartacus" inzien en dat het wel en wee van de krant hun wel en wee is. Daarom kunnen wij ook rustig de kaarten op tafel leggen en uiteenzetten, wat onze moeilijkheden zijn en hoe ze overwonnen kunnen worden. Daarom kunnen we ook rustig zeggen: ze kunnen overwonnen worden slechts met uw hulp. We weten wel, dat onder onze lezers ook een aantal is, die hde strijd om het voortbestaan van "Spartacus" aanzien, zo ongeveer als de toeschouwer bij een voetbalmatch: zullen ze het winnen of niet? Maar toch hebben we vertrouwen, dat het grootste aantal onze lezers begrijpt, dat "Spartacus" het niet moet hebben van degenen, die zich buitensstaanders voelen, maar van hen, die zich met onze krant verbonden weten.

DE GROTE COMEDIE

Het is volbracht. Het fusiecongres van de E.V.C. is achter de rug. En het fusierapport is met overweldigende meerderheid van stemmen aanvaard. Slechts luttel stemmen waren tegen. En van deze tegenstemmers verklaarde v.d.Berg nog namens Rotterdam, waar de meerderheid der tegenstemmers in hoofdsak bleek te zetelen, dat men niettemin toch gesloten met de meerderheid in het N.V.W. zou medemarcheren. Aan de democratie werd aldus voldaan. Democratie? Duidelijk bleek op dit congres, dat democratie voor zeer verschillende uitleggingen vatbaar is. Een eerste was het zo, dat amendementen op het fusierapport niet ingediend konden worden. Men had slechts te aanvaarden of te

-3-

Daarnaast was het opvallend, dat als afgevaardigden voornamelijk C.P.N.-ers of zogenoemde partijlozen (vancouds bekend) fungeerden. Een van de sprekers op het congres waren slechts een zeer gering deel gewoon arbeiders uit het gebied. Het overgrote deel bestond uit landelijke, gewestelijke of districtbestuurders, die zich bijna vanzelfsprekend grotenaans voorstanders betoonden. stuurders, die zich bijna vanzelfsprekend grotenaans voorstanders betoonden.

Al met al kan heel moeilijk van een normaal congres worden gesproken. Het was werkelijk een grote comédie, Allereerst de "magistrale" rede van Blok door een ander van te voren klaargemaakt lesje. Te achten het niet van voldoende belang hier op deze rede nader in te gaan. Het waren de gebruikelijke heidsfanfares van de C.P.N., nu nog eens weer extra pasklaar gemaakt voor dit congres. Er was een hele bezending van afgevaardigden uit diverse landen, die allemaal over het zelfde onderwerp spraken: "de éénheid en de éénheidsbeweging". Afgevaardigden uit Hongarije, Tsjecho-Slowakije, Oostenrijk, Italië, Frankrijk, België, Sovjet-Unie, enz.

De samenstelling van het congres kwam nog heel even, en wel zeer ongelegen, om de hoop bij het binnentreden van de Sovjet-afgevaardigden, toen een Internationale door de zaal schalde. De voorzitter haastte zich dan ook gauw zijn verontschuldiging aan te bieden.

Éénheid. Wo spraken afgevaardigden, geen Trotskyisten, Spartacisten, of andere laten, die na drie éénheid de hult van hadden van die éénheid.

Kossa Istvan, de Hongaarse afgevaardigde, gaf loef van de éénheidsbeweging in zijn land, verzuinde echter er op te wijzen, dat het hier een schijn éénheid betrof, van bovenaf onder Russische druk afgedwongen. Ook de Fransman Montmousseau had de mond vol over de éénheid in zijn land. Hij vertelde echter niets omtrent de sociale en economische positie van de Franse arbeidersklasse. En de Belgische afgevaardigde tonalette, sprak wel over de éénheid, doch niet over de verschillende stakingen in de Antwerpse haven en de houding daarbij door de vakbeweging aangenomen.

De grote comédie. Éénheid, éénheid, niets dan éénheid, intussen was alles er op berekend om de C.P.N. de leiding te bezorgen.

Het dagelijks bestuur heeft nu vier C.P.N.-ers; op de sleutelposities C.P.N.-ers. D.Koenen versprak zich in een particulier gesprek, zo tussen het congres door, door te beweren, dat de uitslag van dit congres van grote invloed zou blijken te zijn op de politieke partijen. In de mond van hem betekent dit niets anders, dan dat de C.P.N. de E.V.C. gebruikt als middel om te trachten, de E.V.C. alsnog te dwingen tot samenwerking met de C.P.N.

De C.P.N. als "machtige" factor in het economische leven, beheersaar van de E.V.C. Straks ook (als de fusie doorgaat tenminste) een machtige factor in de A.N.V.B. Dan moet er toch volgens C.P.N.-sche berekening een verandering plaatsgrijpen. Dit is de gehele opzet. Daarom moest de oppositie worden afgeslacht en haar voornaamste woordvoerders het spreken op het congres onmogelijk worden gemaakt. Zeker; ze hebben degenen die toch nog enkele tegenstanders op het congres gesproken. Doch die kwagen, (in verband met de tijdsindeling) slechts één kwartier. En zelfs dat kwartier konden zij nog niet ten volle benutten, doordat zij veelal, als vertegenwoordiger van hun beoefingsgroep, nog een taak toebedeeld kregen. Ze hadden ook nog over andere dingen te spreken.

Zo kon het gebeuren, dat bijvoorbeeld een afgevaardigde van Overheid, tegenstemmer, toen hij eindelijk zijn tegenstemmen wilde motiveren, daarvoor nog precies één minuut over had. Maar, aan de democratie was voldaan. Blokzijl kon zichzelf daarvoor op de borst slaan. De meerderheid heeft gesproken.

Dit alles geeft ons het recht over de "grote comédie" te mogen spreken. Een comédie, die niet de éénheid, doch de verdeeldheid en de moedeloosheid groter zal maken. We kennen vele goede kameraden, strijders voor voortdurende verandering van hun klasse, die vol enthousiasme mede hebben gewerkt aan de opbouw en de uitbouw van de E.V.C., omdat zij daar iets goeds in zagen. Zij wilden niet zien de grote verandering, die in de E.V.C. plaatsgreep en reeds plaats gegrepen had. Nu zien ze het wel. (Zie verder blz. 4)

IN EEN DEMOCRATISCH LAND KAN HET GEBEUREN

dat Kamerleden gedwongen worden voor een wetsontwerp te stemmen, omdat de minister dreigt, anders het hele ontwerp in te trekken.

Het betreft hier een extra uitkeuring voor gepensioneerden, welke door het merendeel der Kamerleden te laag werd gevonden. Onder dwang van het dreigende dreigement van minister Beel, wat er dus op moet komen, dat den gepensioneerden helemaal niets zouden krijgen stonden de meesten voor het ontwerp.

dat men de grootste mensenjacht uit de geschiedenis op touw zet. In Engeland (ook zo'n democratisch land) zal Scotland-Yard elk dorp "uitkammen", om de bijna 20.000 deserters van leger, luchtmacht en vloot op te sporen.

„No

Hoe vele
voeringe
ber 1918
voor, dat
recht be
werden t
zij verwa
Duitslan
einde ge
steden, i
strijd vo
op het la
zijn dat
was, toc
„Duitse
met de
dat het
te capitu

Na de oc
se kamer
deze bri
in werke
van hen
bungele
opgehan
is kenme
in het v
gehele l
weg naa
gaan ov
gehoute
naren e
uit de w
een ver
te zijn.
centree
staat zo
hebben
heid tot
een staa
denken
dat men
met het

Dat wil
een rev
pen van
dacht
in de n
een ops
onmidd
tiek m
ductie
wezenh
industri
wijken
bardeen
voortdu
naakte
was no
de vijar
de loop
overlop
ren me
Hoe w
als een
gelijk
die
telkens
roofd
afbrok

1. Nu zien we, dat ook de E.V.C., door het optreden van de C.P.N. een sa-
telliet van die partij is geworden en een instrument van de godsvrede. Een bew-
ging, tot samensmelting met het N.V.V. en tot samenwerking met de Stichting van
de arbeid bereid. Ze zijn medeloes nu. Spreken over "die politieke rotzooi",
die voor de zoveelste maal zich weer met de vakbeweging heeft bemoeid en alles
heeft verpest. Tot deze kameraden moeten wij echter tot onze spijt zeggen,
dat zij de respect voor hun staat van dienst in de arbeidersbeweging, dat zij de
zaken toch niet zilver vernemen te zien. Wat nu met de E.V.C. gebeurt, is slechts
een deel van het groeiproces, dat zich nog verder voort zal zetten en zich niet
alleen zal beperken tot de vakbeweging, doch zich uit zal strekken en dit trouwen
reeds doet, tot de parlementair-politieke partijen. Beiden zijn voorbestemd door
hun structuur, die innig verbonden is aan de kapitalistische, om tot handlangers
van het kapitalisme en daardoor tot vijanden van een vrije arbeidersbeweging te
worden. Dit is een groeiproces, dat niet tegen te houden is. Beiden zullen dan
ook met het kapitalisme ten onder gaan.

Een nieuwe strijdende arbeidersbeweging zal daarom noodzakelijkerwijs van
een geheel andere structuur moeten zijn. Niet de leiders zullen daarin de toon
hebben aan te geven, doch de arbeiders zelf. De uit de arbeiders gekozen ver-
trouwenslieden zullen slechts de uitvoerders van de wil der arbeiders mogen en
kunnen zijn. Eenheid kan daarom nooit verwezenlijkt worden in of onder de hui-
dige parlementair-politieke partijen of de huidige vakbeweging. Eenheid, éénheid
van strijd, kan slechts verwezenlijkt worden in de bedrijven door middel van de
bedrijfscomités en de arbeidersraden.

Kameraden, de E.V.C. zoals zij die hebt opgebouwd of gemeend hebt op te bou-
wen, is dood. Wat er over is, is slechts een comediestuk in handen van de C.P.N.
Maak U dit echter niet ontgoochelen en van uw strijdwill beroven. Laten we op-
nieuw gaan bouwen, doch laten we het dan op de juiste wijze gaan doen. Bouwen
aan onze strijdcomités in de bedrijven. Bouwen aan de nieuwe arbeidersmacht.
Laten we het nu werkelijk zelf gaan doen.

MILITAIRE BERICHTGEVING.

De Indonesische onderhandelingscommissies verschijnen
niet ter vergadering. Een generaal was ziek en stuurs een kapitein. Daarop heb-
ik, aldus generaal Speer eenzijdig de demarcatielijn vastgesteld.
Wat zou generaal Speer er van zeggen, als de Indonesische generaal Soedirman
tijdens de afwezigheid van generaal Speer de demarcatielijn opnieuw eenzijdig vast-
stelde en misschien wel zodanig, dat er voor Nederlandse troepen geen plaats meer
over was in Indonesië?

Over de militaire leiders van de Indonesiërs deelde onze generaal nog het
volgende mede: "Het is zeer moeilijk te onderhandelen met een generaal (die na-
tuurlijk niet even "herstels" was), die geen topografische kennis heeft".

Dat de berichtgeving van de Nederlandse militaire autoriteiten met een kor-
telte zout genomen moet worden, is te bewijzen door een mededeling van de mili-
taire woordvoerder te Batavia, luidende: "Mangezien het vuur steeds nauwkeuriger
gericht werd - de republikeinse markten hierbij gebruik van Nederlandse stafkaarten,
waarop de Nederlandse stellingen nauwkeurig waren aangegeven en welke beschikbaar
waren gesteld tijdens de onderhandelingen over de uitvoering van het bestand -
richtte professor Schermerhorn zich in een brief tot Sjahrir, waarin hij eiste,
dat het artikel 10 van de 25 Januari gestakt tot moeten zijn, anders zouden van
Nederlandse zijde tegengaatregelen genomen worden."

Dus generaal Speer stelt zelf eenzijdig de demarcatielijn vast, omdat de IN-
donesische generaals totaal geen begrip van stafkaarten hebben, terwijl diezelfde
generaals nauwkeurig op de Nederlandse stellingen stonden en de Nederlandse
goed die stafkaarten konden lezen.

S P A R T A C U S - B I J E E N K O M S T.

Hiermede nodigen wij u uit tot bijwoning van een Sparagus-bijeenkomst op
ZONDAG, 25 FEBRUARI te Amsterdam.

De bijeenkomst is bedoeld als herovername van de Februari-staking van 1941 en mede
tot versterking van de kameradschapsbanden en de klasse-activiteit van ons allen.
Inleiding, muziek en declamatie vormen allen in dit teken geplaatst.
Wij hopen, dat u aanwezig zult zijn. De bijeenkomst vangt aan om 1 uur desmiddags
en eindigt ongeveer om half vijf.
De plaats van samenkomst is gebouw De Aron - Brouwerstraat hoek Plateniusstraat.
De bereikbaar met tramlijn 12 van af het Centraal Station.

XX
X "COMITE TROTS ALLEDEN" X
X XX

Amsterdam, 24 Februari 1947.

Aan alle vrienden van Spartacus.

Het niet verschijnen van "Spartacus" in gedrukte vorm
heeft u en ons pijnlijk getroffen. Met een onbegrensd doorzettings-
vermogen is de krant in de jaren van de oorlog samengesteld en ver-
spreid door de kleine kring van revolutionairen, internationalisme
en klassenstrijd waren tijdens deze periode, dat nationalistische
verdwazing hoogtij vierde de leidende gedachten van al haar werkers.
Tientallen kameraden hebben dagelijks op de bres gestaan, en geof-
ferd, om de gedachte van de internationale verbondenheid van de ar-
beidersklasse onder de zwaarste omstandigheden te blijven uitdragen.
Zij hebben moeite noch tijd, zorg noch angst gemeden, zij hebben
hun leven in de waagschaal gesteld. En nu juist vijf jaren geleden
hebben de razziërs van de fascistische beulen op de werkgroep die
eindigde met de arrestatie van de moord op een tiental kameraden.
Toch ging het werk voort, naar het woord van Karl Liebknecht:

De ontwikkeling van het kapitalisme had geleerd, dat zijn nieuwe
organisatie ook nieuwe en grotere eisen stelde aan de bevrijdings-
strijd van de arbeidersklasse. De nieuwe verschijningsvormen van het
kapitalisme, de mede door de staat geleide economie en de daaruit
voortvloeiende nieuwe politieke vormen van kapitalistische klasse-
heerschappij brachten dit met zich mee.

De Communistenbond Spartacus en haar weekblad vatten de ideeën over
de gewijzigde strijdvormen van de arbeidersklasse samen onder de leus:

De arbeiders moeten het zelf doen!
Dit zelf doen, dit zelf strijden tegen het gehele gelede kapitalisme
op de grondslag van de zelfstandige klasseorganisatie van uit de be-
drijven, eist een volkomen omstelling in de hoofden der arbeiders.

De reusachtige taak nam Spartacus op zich, deze geestelijke omwente-
ling te helpen bevorderen. Slechts kleine groepen arbeiders over de
gehele wereld zijn het, die duidelijk of minder duidelijk de nieuwe
verhoudingen constateren.

Zo vocht en vecht Spartacus om de nieuwe geest, het nieuwe inzicht
langzaam bij de arbeiders te doen rijpen.

Zij vocht: T r o t s A l l e d e n .
In zijn wil om al het mogelijke te doen, heeft zij wellicht voorlopig
iets te hoog gegrepen. Vlagschriften, en te brochures en het prech-
tige studiewerk voor alle strijdvaardige arbeiders. De Arbeidersraden
werden uitgegeven. Goed werk, maar helaas verzaarden zij de geldelijke
zorgen, die de bond thans een ogenblik dreigen te overmeesteren. Blok-
keering van een deel der gelden verergeren de toestand. Zo dreigt een
direct tekort van ongeveer F 600,- Spartacus vleugellam te slaan.

Kameraden, dat mag niet gebeuren. Op alle vrienden van Spartacus doen
wij op dit aritieke ogenblik een dringend beroep. Helpt ons Spartacus
binnen enkele weken weer gedrukt te doen verschijnen. Wij kennen ons
aller zorgen in onze gezinnen. Wij weten hoe moeilijk het de arbeiders
vrouwen valt de touwtjes wekelijks aansen te knopen. Maar Spartacus
is onze geest. Spartacus is ons leven. Spartacus moet zijn stem laten
horen.

Zo besloten wij tot de vorming van een steunactie. Geen nationaal
Steun Comité. Geen Winterhulp. Geen comité voor babypakketten.
Een comité van strijdvaardige arbeiders. Wij zullen, wij moeten het
zelf doen: T r o t s A l l e d e n .